

Kinderen van Soechareva *(werktitel)*

24-05-2024

Thomas Janssens

WOODMAN speelt vzw

Lange Lobroekstraat 36/12

2060 Antwerpen - B

Geachte

WOODMAN stelt met trots onze nieuwste theatervoorstelling voor: "Kinderen van Soechareva". Dit unieke project brengt de realiteit van mensen met een Autisme Spectrum Stoornis (ASS) op een ontroerende en inzichtelijke manier tot leven. Onze missie is om door middel van kunst en cultuur meer begrip en inclusie te bevorderen voor abnormale werelden.

ASS raakt veel meer mensen dan we ons vaak realiseren; ongeveer 1 op de 100 heeft een vorm van autisme. Waaronder ook ikzelf. Pas drie jaar geleden werd ik officieel gediagnosticeerd en vielen met terugwerkende kracht puzzelstukken samen.

Toch blijft er nog veel onwetendheid en stigma rondom deze aandoening bestaan. "Kinderen van Soechareva" is ontwikkeld om dit te veranderen. Door een authentieke en respectvolle representatie van de ervaringen van mensen met ASS EN een inclusieve cast van neurodiverse liefhebbers willen we het publiek bewust maken van de unieke uitdagingen en talenten die deze mensen dagelijks ervaren.

Onze voorstelling is meer dan een cultureel evenement; het is een beweging naar een inclusieve samenleving. We nodigen u uit om deel uit te maken van deze beweging door ons te steunen in dit bijzondere project. Wij zijn ervan overtuigd dat uw betrokkenheid als sponsor een waardevolle bijdrage zal leveren aan dit maatschappelijke initiatief. Samen kunnen we een wereld creëren waarin iedereen, ongeacht hun neurologische achtergrond, zich begrepen en geaccepteerd voelt.

Met vriendelijke groet,

Thomas Janssens
Regisseur

1. Wie

WOODMAN is het artist-driven theatergezelschap van Evelien Bosmans, Joke Emmers, Thomas Janssens, Matthias Meersman en Tanya Zabarylo. Een uit de hand gelopen gelegenheidscollectief van diva's, autisten en mompelaars genoemd naar diens grootste BV: Bosmans Evelien. (De gelijkenissen met de pornoregisseur Pierre Woodman berusten op toeval).

EVELIEN BOSMANS studeert in '13 af aan de Toneelopleiding Maastricht. Ze speelt mee in voorstellingen van FC Bergman, Skagen, Guy Cassiers, Marthatentatief en Cie Marius. Ze is te zien in de films "Groenten uit Balen", "Marina", "Welp", "Charlie en Hannah gaan uit", en reeksen als "Rang 1", "Amateurs", "Tom en Harry", "Chaussée d'amour", "Gent West" en "F*** you very very much". In '12 ontvangt ze de Ensor voor Beste actrice.

JOKE EMMERS studeert in '12 af aan het conservatorium Antwerpen. Ze speelt mee in voorstellingen van De Warme Winkel, Jan Martens, Dimitri Leue, Tg Maastricht, Het Nieuwstedelijk en Antigone. Ze is te zien in films en reeksen als "Beau séjour", "Den Elfde van den elfde", "Charlie", "Callboys", "Billie vs Benjamin", en "LEEF".

THOMAS JANSSENS studeert in '11 af aan het conservatorium Antwerpen. Hij maakt voorstellingen als "De drie zusters" - Bühnehasen (TAZ-prijs '06), "Recht zal zijn wat ik zeg" & "De Kleine Prins" - Malpertuis, "Winterlicht" (CircuitX'12) - De Tijd, "Closed Curtains" - Malpertuis, "De laatste reis van Donald Crowhurst" -De Tijd, "Kind van de zon", "Brief aan mijn kind" & "Solidariteit" - Maelstrom, "Het koninkrijk van Henry Darger", "De reuzendoder van Hemingway", "De paradox van Bertrand Russell" & "The travelling doll". Hij was te zien in "Brasserie Romantiek", "De Behandeling", "Ritueel" "Zuidflank", en "Professor T".

MATTHIAS MEERSMAN studeert in '11 af aan het conservatorium Antwerpen. Sindsdien maakt en speelt hij mee in voorstellingen van Bad van Marie, o.a. "Cyburbia", "De Rally" en "Spread The Word". Daarnaast was hij te zien in voorstellingen van Malpertuis, Barre Weldaad en Uil&Spiegel. Sinds 2018 vormt hij samen met Peter Boelens de artistieke leiding van Bad van Marie. Hij speelt gastrollen in o.a. "De Ridder", "Vermist" en "Professor T".

TANYA ZABARYLO studeert in '07 af aan de Toneelopleiding Maastricht. Sindsdien speelt zij bij diverse Belgische en Nederlandse gezelschappen, waaronder De Theatercompagnie, De Queeste, Malpertuis,compagnie De Koe, Froefroe,

Wunderbaum & DeTijd. Ze was te zien in "De Ridder", "Amateurs", "Zie mij graag" en speelde de hoofdrol in de langspeelfilm "Kom hier dat ik u kus".

WOODMAN produceert en distribueert jaarlijks origineel teksttheater van de afzonderlijke leden én tweejaarlijks een grote productie met het voltallig collectief; en dit verspreid doorheen Vlaanderen, Brussel en Zuid-Nederland.

Sinds de oprichting bracht WOODMAN "You may now kiss the bride", "Lost Boys", "Het Koninkrijk van Henry Darger", "Lubricant for life", "De reuzendoder van Ernest Hemingway", "De Paradox van Bertrand Russell", "The travelling doll", "Woody" en "Adjusting hope" op de planken.

2. Wat

Theatermaker Thomas J. voelde altijd al dat ie "anders" was. En recent, op zijn 36ste, kreeg dat vermoeden een naam. Hij is gediagnosticeerd met Autisme Spectrum Stoornis. Hoewel hij niet van labels houdt, lucht het hem op. Er is een verklaring voor z'n onrust; z'n woede uitbarstingen; z'n strubbelingen met mensen; z'n falen z'n kinderen & ex-partner een gewoon gezin te bieden. Maar tegelijk voelt hij zich ontregeld. Van genezing zal immers nooit sprake zijn. Hoe dit een plaats te geven?

Hij stort zich op z'n werk: een nieuwe voorstelling over Groenja Soechareva; een ten onrechte vergeten psychiater uit de Sovjet-Unie die decennia voor anderen met de definitie van autisme kwam. In de jaren twintig van de vorige eeuw verzorgde Soechareva elf neurodiverse kinderen in een eigen sanatorium. De portretten die ze over hen schreef, in een toon vol mededogen en nieuwsgierigheid, zijn de enige publicaties die overgebleven zijn en vormen de basis voor het stuk. Thomas maakt er een participatief experiment van: in een replica van dat herstellingsoord omringt hij zich met echte ASS'ers en reconstrueert het leven & werk van deze overgeslagen pionier. Vanop de eerste rij krijgt de toeschouwer inkijk in zijn unieke denkwijze maar ook de kortsluitingen die hij met zijn omgeving krijgt.

Wanneer Thomas echter mettertijd verder wegvlucht in z'n hoofd en realiteit & fictie verstrengeld raken, moet hij al z'n creatieve vastberadenheid aanwenden om uit de impasse te komen en in het reine met zijn verleden. Door zich te laten inspireren door het nalatenschap van Soechareva en de lessen die hij heeft geleerd tijdens de repetities, kan hij voorzichtig beginnen aan een nieuw hoofdstuk in zijn leven, waarbij hij zijn diagnose niet langer als een belemmering ziet, maar als een bron van inspiratie.

ISM Het Gevolg creëert WOODMAN een inclusieve voorstelling over de noodzaak van abnormale werelden. Evelien Bosmans wordt geruggesteund door een cast van neurodiverse liefhebbers!

Cast:

- * Evelien Bosmans
- * Thomas Janssens
- * Hartenspelers Het Gevolg

Crew:

- * Productie: Woodman & Het Laatste Bedrijf & HetGevolg & Marius
- * ISM: Autisme België, Arenberg, Cie Cecilia, Schouwburg Luchtbal & Skagen
- * Concept, tekst & regie: Thomas Janssens
- * Dramaturgie: Daan Borloo
- * Spelcoach: Stefan Perceval

* Boekingsbureau: Collageproducties

Timing:

* Script najaar '24

* Preproductie voorjaar '25

* Video + harten spelers traject zomer '25

* Repetities november & december '25

* Première reeks: januari '26. Al bevestigd: 7, 8, 9 & 10-01-26 Cecilia Gent /
30-01-26 Arenberg. NTB: West-Vlaanderen, Hasselt, Vlaams-Brabant, Brussel,
Tielt, Tongeren, Turnhout.

* Grote tour: seizoen 26*27

3. Doelgroep

- WOODMAN richt zich tot een zo breed mogelijk publiek van 12+ en biedt tourende producties aan Vlaamse, Brusselse en Zuid-Nederlandse KC's, CC's, OC's, GC's, VC's en festivals.
- WOODMAN werkt voor de verkoop, promo en distributie van haar voorstellingen reeds een decennium samen met Collageproducties, één van de meest toonaangevende boekingskantoren van Vlaanderen.
- De afgelopen jaren kende WOODMAN een hoog distributiebereik:
 - You may now kiss the bride: 39 avonden
 - Lost Boys: 36 avonden
 - Het koninkrijk van Henry Darger: 37 avonden
 - Lubricant for Life: 50 avonden + blijft voor het vijfde jaar op rij op repertoire
 - De reuzendoder van Ernest Hemingway: 33 avonden
 - De Paradox van Bertrand Russell: 13 avonden (terugloop verkoop door COVID-19 pandemie, herneming in najaar '23.)
 - The Travelling Doll: 14 speeldagen (terugloop verkoop door COVID-19 pandemie, herneming in najaar '23.)
 - Woody: 29 avonden.
 - Adjusting Hope: 32 avonden + hernemingstour volgend theaterseizoen.

4. Marketing- en Publiciteitsplan

Doelstellingen

- Verhogen van de naamsbekendheid van het theatergezelschap.
- Aantrekken van een breed publiek voor de voorstelling.
- Versterken van de relatie met lokale gemeenschappen en cultuurliefhebbers.
- Genereren van media-aandacht en publiciteit voor de productie.

Strategie

Een geïntegreerde aanpak die traditionele en digitale marketing combineert, gericht op lokale en regionale doelgroepen.

Kanalen en Tactieken

1. Traditionele Media

- **Persberichten:**
 - persberichten naar lokale en regionale kranten, tijdschriften en radiostations.
- **Interviews en Artikels:**
 - Interviews met de regisseur of hoofdrolspelers aan lokale radio- en tv-stations.
 - Vooraankondiging, interviews, gastartikels of columns voor lokale kranten en tijdschriften.

2. Online Media

- **Website:**
 - Regelmatige updates op de website met nieuws over de productie, repetitieblogs, interviews met cast en crew, en ticketinformatie.
- **Social Media:**
 - Actieve aanwezigheid op platforms zoals Facebook, Instagram, en Twitter.
 - Contentkalender regelmatige posts, inclusief teasers, behind-the-scenes video's, en countdowns naar de première.
 - Gebruik betaalde advertenties op sociale media om gerichte promoties te doen naar specifieke demografische groepen in Vlaanderen.

- **E-mail Marketing:**
 - Verzameling e-mailadressen via de website.
 - nieuwsbrieven met updates, exclusieve content, en speciale aanbiedingen voor vroegboekers.
- 3. **Samenwerkingen en Partnerschappen**
 - **Cultuurorganisaties:**
 - lokale cultuurorganisaties helpen voor gezamenlijke promoties en evenementen.
- 4. **Evenementen en Acties**
 - **Open Repetities:**
 - pers en een beperkt publiek worden uitgenodigd voor open repetities om een kijkje achter de schermen te geven.
 - **Première Evenement:**
 - een speciaal evenement voor de première, inclusief een receptie waar pers en VIP-gasten aanwezig zijn.
 - **Promotionele Acties:**
 - winacties op sociale media voor gratis tickets.
 - kortingscodes aan via verschillende kanalen om de kaartverkoop te stimuleren.
- 5. **Publiciteit Materialen**
 - **Flyers en Posters:**
 - flyers en posters op strategische locaties zoals bibliotheken, gemeenschapscentra, scholen, cafés, en winkels en in het straatbeeld.
 - **Programmaboekjes:**
 - aantrekkelijke programmaboekjes met informatie over de voorstelling, de cast, en de crew, evenals vermelding van sponsors

6. Timing en Planning

- **3 Maanden voor de Première:**
 - Begin versturen van persberichten en het opzetten van sociale media campagnes.

- Start samenwerkingen met cultuurorganisaties.
- **2 Maanden voor de Première:**
 - de eerste winacties en promoties.
 - open repetities en mediakansen.
- **1 Maand voor de Première:**
 - Verhoogde frequentie van sociale media posts en nieuwsbrieven.
 - verspreiden van flyers en posters.
 - gerichte advertenties uit op sociale media.
- **Week van de Première:**
 - Intensieve promotie op alle kanalen.
 - première evenement en maximale media-aandacht.

5. Voordelen voor u!

- Marketing en Publiciteit: Logo en bedrijfsnaam vermelding op verschillende media.
- Exclusieve voordelen: VIP-tickets, meet-and-greets, backstage tours.
- Samenwerkingsmogelijkheden: Gezamenlijke marketingcampagnes, product placement.
- Exclusiviteit: Mogelijkheid om exclusiviteit binnen de sector aan te bieden.
- Maatschappelijke betrokkenheid: Ondersteuning van culturele projecten.

6. Sponsorpakketten

1. Brons Pakket - €1.000

- **Logo Vermelding:**
 - Vermelding van het logo op de achterkant van programmaboekjes.
 - Vermelding op de sponsorpagina van de website van de productie.
- **Social Media:**
 - Eén bedankpost op alle sociale mediakanalen.
- **Tickets:**
 - Twee VIP-tickets voor de openingsavond.
- **Promotiemateriaal:**
 - Bedrijfsnaam op flyers en posters (klein formaat).

2. Zilver Pakket - €2.500

- **Logo Vermelding:**
 - Prominente vermelding van het logo op de achterkant van programmaboekjes.
 - Vermelding op de sponsorpagina van de website van de productie met een link naar de bedrijfswebsite.
 - Vermelding in persberichten.
- **Social Media:**
 - Twee bedankposts op alle sociale mediakanalen.
 - Vermelding in nieuwsbrieven.
- **Tickets:**
 - Vier VIP-tickets voor de openingsavond.
- **Promotiemateriaal:**
 - Bedrijfsnaam op flyers en posters (middelgroot formaat).
- **Backstage Tour:**
 - Uitnodiging voor een exclusieve backstage tour voor twee personen.

3. Goud Pakket - €5.000

- **Logo Vermelding:**

- Prominente vermelding van het logo op de voorkant en achterkant van programmaboekjes.
- Logo op de homepage van de website van de productie met een link naar de bedrijfswebsite.
- Vermelding in alle persberichten.
- **Social Media:**
 - Drie bedankposts op alle sociale mediakanalen.
 - Bedrijfsnaam in alle nieuwsbrieven.
- **Tickets:**
 - Zes VIP-tickets voor de openingsavond.
- **Promotiemateriaal:**
 - Bedrijfsnaam op flyers en posters (groot formaat).
- **Backstage Tour en Meet & Greet:**
 - Uitnodiging voor een exclusieve backstage tour en meet & greet met de cast voor vier personen.
- **Product Placement:**
 - Mogelijkheid tot product placement in de voorstelling (indien passend).

4. Platinum Pakket - €10.000

- **Logo Vermelding:**
 - Exclusieve vermelding van het logo op de voorkant van programmaboekjes.
 - Logo op de homepage van de website van de productie met een link naar de bedrijfswebsite.
 - Vermelding in alle persberichten en op alle promotiematerialen.
- **Social Media:**
 - Vier bedankposts op alle sociale mediakanalen.
 - Bedrijfsnaam en logo in alle nieuwsbrieven.
- **Tickets:**
 - Tien VIP-tickets voor de openingsavond met speciale erkenning.
- **Promotiemateriaal:**
 - Bedrijfsnaam op flyers en posters (zeer groot formaat).
- **Backstage Tour en Meet & Greet:**
 - Uitnodiging voor een exclusieve backstage tour en meet & greet met de cast voor zes personen.
- **Product Placement en Exclusieve Samenwerking:**

-
- Mogelijkheid tot product placement in de voorstelling (indien passend).
 - Exclusieve samenwerking voor gezamenlijke marketingcampagnes.
 - **Exclusiviteit:**
 - Geen andere sponsors uit dezelfde sector worden geaccepteerd.

7. Budget en Financiële Informatie

Totale Financiering

- Totaal Budget: €250.000
- Te behalen via Sponsoring: €50.000 (1/5de van het totale budget)

Financieringsbronnen

- Eigen middelen, verkoop & tax shelter: €100.000 (40%)
- Subsidies en fondsen: €100.000 (40%)
- Sponsoring: €50.000 (20%)

Overzicht van kosten

- Personeelskosten
 - Cast: €25.000
 - Crew: €140.000 Salarissen voor auteur, regisseur, scenograaf, licht- en geluidsontwerpers, kostuumontwerpers, fotograaf, technici, videocrew enz.
- Repetities en Voorstellingen: €27500
 - Techniek: Huur van licht- en geluidsapparatuur.
 - Decor en Rekwisieten: Kosten voor decorbouw en aankoop van rekwisieten.
 - Kostuums: Aankoop of huur van kostuums.
- Marketing en Publiciteit: €10.000,00
 - Promotiemateriaal: Drukken van flyers, posters en programmaboekjes.
 - Online Marketing: Kosten voor sociale media advertenties en website onderhoud.
 - Evenementen: Kosten voor première en promotionele evenementen.
- Productieondersteuning
 - Reiskosten: €12.000
 - Verzekeringen: €1.500
 - Tax shelter commissies + premies: €29.000
- Onvoorziene kosten: €5.000

De gezochte sponsoring dient ter ondersteuning van de creatie en is een aanvullende hefboom voor de artistieke duurzaamheid. Eens voltooid kan de productie autonoom verder bestaan.

8. Track Record

Een scène uit 'Adjusting Hope' met acteur Dirk Roofthoof en jazzmuzikante Nabou Claerhout. © FRED DEBROCK

De band tussen een zoon en zijn afwezige moeder

Hoe zorg je voor een doodzieke moeder die als ouder uitblonk in afwezigheid? De muzikale monoloog 'Adjusting Hope' duikt in de complexe ouder-kindrelatie tussen cultfiguur Susan Sontag en haar zoon David Rieff.

NINA DILLEN

Ze was een invloedrijke Amerikaanse schrijver, filosoof, activist en intellectueel. Maar Susan Sontag (1933-2004) was sinds haar 10de ook moeder, doorgaans niet meer dan een beschreven voetnoot in haar carrière. Haar zoon David Rieff werd deels opgevoed door de huiskokkin. In zijn memoires 'Zwemmen in de zee des doods' uit 2008 omschrijft Rieff hun moeilijke relatie, focussend op de jaren waarin Sontag tegen kanker werd behandeld en plots zelf de zorg van haar zoon nodig had.

Theatermaker Thomas Janssens was zo geïntrigeerd door de complexe ouder-kindrelatie van Sontag en Rieff dat hij er een muziektheatervoorstelling over maakte. Vanavond gaat ze in Gent in première. 'De vraag waarin je geluk vindt, interesseert me. Vind je het in zorgen voor een ander of in zorgen voor jezelf?', zegt hij. 'Sontag was een ambitieuze vrouw die voluit voor haar carrière ging en daardoor een afwezige moeder was. Toen ze ernstig ziek werd, stond haar zoon voor die ene vraag: is het een evidentie dat ik nu voor haar zorg? Ik gebruik het verhaal van Sontag en Rieff als kapstok om het te hebben over dat spanningsveld: creëer je eerst je eigen geluk en pas dan dat van een ander, of eerder omgekeerd?'

Janssens wil nuance aanbrengen in de zwart-witwijze dat er een goede en een

De vraag waarin je geluk vindt, interesseert me. Vind je het in zorgen voor een ander of in zorgen voor jezelf?

Thomas Janssens
Theatermaker

slechte keuze is. 'Sontag wordt vaak als een furie afgeschilderd. Maar de moeilijke relatie met haar zoon had ook mooie en liefdevolle kanten. In haar dagboeken schrijft ze: 'Ik zie dat Davy door mij erteeengeslagen is. Maar ik weet niet wat ik daarmee moet doen.' Pijnlijk genoeg beseft ze dat ze als ouder tekortschiet, maar ze kan er niets aan veranderen. Het is zoals Hugo Camps, wiens journalistieke werk altijd op de eerste plaats kwam, het omschreef in een interview. Hij zei: 'Achteraf bekeken had ik mijn kinderen een betere vader toegewezen. Maar als ik het opnieuw zou doen, deed ik precies hetzelfde.'

Muziek als hartslog

In de door Janssens geschreven monoloog - gebaseerd op onder meer dagboeken, biografieën en publicaties rond Sontag en

Rieff - kruipt Dirk Roofthoof in de huid van David Rieff. De acteur verloor in 2023 zijn moeder, wat de rol extra gelaagd maakte. 'Ik wilde al een paar jaar met Dirk samenwerken, maar de pandemie stak er telkens een stokje voor. Ik ben blij dat het ons eindelijk lukt. Voor mij is Dirk een van de beste acteurs van de Lage Landen.'

Janssens voelde vrij spel dat het stuk een monoloog zou worden vanuit Rieff's perspectief, maar wilde er ook live muziek bij. Daarvoor zorgt de Antwerpse jazztrombonist en componist Nabou Claerhout, die de voorbije jaren doorbrak met haar kwartet NABOU. Op de scène zal ze trombone spelen. Het wordt een mix van muziekstukken die ze op basis van de tekst componeerde, aangevuld met ouder materiaal en bewerkingen van toepasselijke muziekstukken.

'Al en toe treed ze buiten haar jazzy comfortzone. Zo speelt ze een trombonevariant van een pianoconcerto van Beethoven en zal ze ook zingen. 'Het fijne aan deze voorstelling is dat de muziek mee het verhaal vertelt en vice versa', zegt Claerhout. 'Je ziet als toeschouwer twee figuren die elk op hun manier een vertelboog opbouwen: de ene muzikaal, de ander met taal. 'Adjusting Hope' is evenzeer een concert met tekst als een theatervoorstelling met muziek.'

'Trombone is een expressief instrument. Je kan er een breed palet aan emoties mee uitdrukken, en ook humor. Het ene moment klinkt het kordaat, dan weer zacht en

lief. Precies zoals ik mijn eigen moeder heb ervaren, wat een mooie parallel vormt met de voorstelling', zegt Claerhout.

'Ik wilde geen muziektheater maken waarin een gitarist af en toe een ondersteunend riffje mag spelen. De muziek is de hartslog van de voorstelling. De krachtige sound van Nabou's trombone is de puls die alles in gang zet', viert Janssens aan. Hij raakte onder de indruk van Claerhout tijdens een optreden van NABOU op Jazz Middelheim en zag in haar de geknipte muzikante voor zijn voorstelling. 'Ze is een straffe muzikante. En ik wilde graag een sterke, jonge vrouw op het podium, naar analogie met de energie die Sontag uitstraalt. Zo ontstaat een soort omgekeerde verhouding: de oudere moeder met haar jongere zoon wordt een oudere acteur met een jongere muzikante.'

Als het over de evenwichts-oefening tussen ambitie en een gezin gaat, worden meestal vaders geportretteerd.

Nabou Claerhout
Jazztromboniste en componiste

Al mogen we Claerhout op het podium niet verwarren met de moederfiguur. 'Ik verbeeld zeker niet een-opp-een Sontag. Je kan in mij meerdere vrouwelijke personages zien uit het leven van David, of helemaal geen personage. Dat laten we over aan de interpretatie van de toeschouwer.' Claerhout is blij met het minder vaak belichte narratief van de carrièrevrouw versus het moederschap. 'Als het over de evenwichtsoefening tussen ambitie en een gezin gaat, worden meestal vaders geportretteerd die de afweging moeten maken. Terwijl het bij vrouwen evenzeer speelt. Sontag is daar het voorbeeld van.'

Totaalbeleving

De titel 'Adjusting Hope' heeft een medische connotatie. De term verwijst naar het moment waarop aan terminale patiënten wordt verteld dat genezing niet meer mogelijk is. Ze worden aangemaand hun hoop bij te stellen en nog zo veel mogelijk van de laatste momenten te genieten. 'Voor Sontag gold met het omgekeerde', zegt Janssens. 'Zij leefde volgens het principe dat ze 28 uur uit één dag wilde halen. Ze stelde haar hoop naar boven bij in plaats van naar beneden. Terwijl haar zoon eerder de omgekeerde beweging maakte.'

Janssens en Claerhout hopen dat de voorstelling een gevoelige snaar raakt. 'Ik hoop dat het voor toeschouwers een totaalbeleving wordt, muzikaal en tekstueel. Dat je vanaf de eerste minuut wordt meegezogen en dat het je niet meteen loslaat', zegt Claerhout. 'We worden in ons leven allemaal met een bepaalde vorm van ouder-kindrelatie geconfronteerd. Dit lijkt me een voorstelling die bij iedereen andere dingen oproept. Hopelijk komen daar boeiende gesprekken uit voort. Maar eerst is het afwachten of we onze hoop zelf niet moeten bijstellen. (lacht)'

'Adjusting Hope' speelt van 10 tot 13 januari bij Compagnie Cecilia in De Expeditie in Gent. Daarna op tournee. thojanssens.be

'Adjusting Hope' verwijst naar het moment waarop aan terminale patiënten wordt verteld dat genezing niet meer mogelijk is.

recensies

Hoe zorg je voor een moeder die dat nooit voor jou heeft gedaan?

RECENSIE THEATER Dirk Roofthoof t keert terug naar het podium en brengt samen met tromboniste Nabou Claerhout een pakkend muziektheater over de zoon van Susan Sontag.

Scenografenduo Ruimtevaarders ontwierp voor *Adjusting hope* een abstract decor, met steriele, witte wanden. Zou de isolatiekamer waar Susan Sontag verbleef na haar stamceltherapie tegen de leukemie er ook zo hebben uitgezien? Haar zoon David - Davy - Rieff (rol van Dirk Roofthoof t) is beert er rond, op zoek naar

een haakje om zijn jas aan te hangen. Tevergeefs. Nee, een thuis heeft Sontag haar enige kind nooit gegund.

De bekende schrijfster wijdde haar leven aan de religie van de kunst, niet aan het moederschap. David, die ze alleen maar kreeg omdat ze een volgende abortus niet zou overleven, groeide op bij zijn grootmoeder Mildred ('de ijskoningin' die Sontag op jonge leeftijd zelf dumpte bij de kokkin). Hij overleefde op makkelijke en New Yorkse afhaalmaaltijden. Op feestjes liet ze hem thuis alleen achter, of sloep hij in de vestiaire. Pas in haar dagboeken las David wat Sontag echt van hem dacht (disclaimer: niet veel). Geen wonder dat hij zijn moeder vooral met het afstandelijke "Susan" aanspreekt.

Alles verandert wanneer de autoritaire Sontag ziek wordt en haar zoon sommeert aan haar ziekenhuisbed. De tekst van regisseur Thomas Janssens, gebaseerd op dagboeken, biografieën en publicaties over Sontag-Rieff, brengt dit loyaliteitsconflict mooi in beeld. Hoe zorg je voor een moeder die dat nooit voor jou heeft gedaan? Kun je als kind zonder schuldenlast om die verantwoordelijkheid heen? En hoe neem je afscheid van iemand die niet wil aanvaarden dat ze te rminaal is? Als een rare ro dacht de uitzonderlijke Sontag op het laatste nippertje te kunnen wegspringen voor de dood, dield Olivia Laing in *Everybody*, maar haar levenslust bleek vooral zelfde structief.

Beach Boys

Lang geleden dat we ra sacteur Roofthoof t nog eens in een dragende rol zagen in het theater. Hij blijft het synoniem van vleesgeworden ambacht met een excellent taalgevoel, al laat Janssens hem bij momenten nodeloos gechargeerd uit de hoek komen, met plotse woedeuitbarstingen wa arachter je het verdriet niet voelt. Nadeel aan werken rond een bekend figuur is ook dat het een rem op je fantasie zet. Het verhaal van Sontag en David wordt maar moeilijk dat van jezelf.

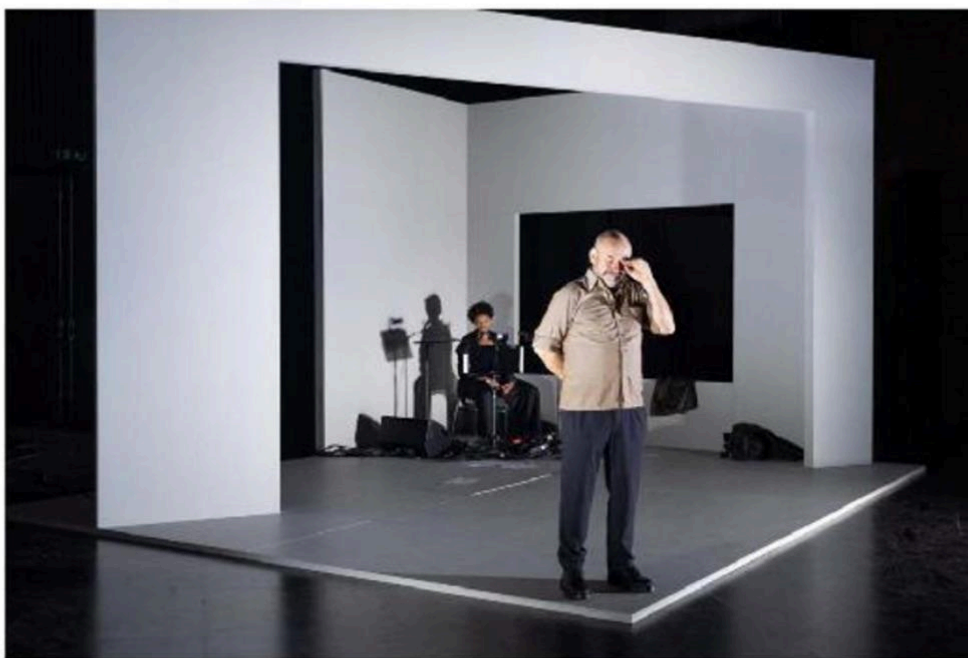
Wie wel recht naar het hart gaat, is tromboniste Nabou Claerhout. Of ze nu zacht neuriet, de laatste pianosonate van Beethoven speelt of een streepje Beach Boys oplegt, ze raakt aan de kern van Davids emotionele worsteling. Geef die vrouw een prijs! "Dan k u, mama", prevelt Davy op het eind, alsof hij de woorden nu pas voor het eerst over zijn lippen krijgt, nu Sontag haar greep op hem heeft gelost. Het komt binnen, zeker als je weet dat Roofthoof t vorig jaar zelf zijn moeder is verloren. Hoe oud ook, je blijft altijd iemands kind.

Charlotte De Somville

Adjusting hope

Van Het Laatste Bedrijf en Woodman
Speelt nog op 12-13/1 in De Expeditie (Gent), 23/1 in CC Hasselt, 2/2 in 3000 (Louvain), 9/2 in Het Oude Bachuis (Antwerpen).

★★★★

Dirk Roofthoof t en Nabou Claerhout, in woord en muziek op zoek naar de kern van een emotionele worsteling. © Fred Debrock

ZATERDAG 18 EN ZONDAG 19 JANUARI 2021

Nieuw gezelschap Woodman belooft een gebruiksaanwijzing voor het leven

Thomas Janssens, Matthias Meersman, Tanya Zabarylo en Joke Emmers: "Al die waarheden over geluk, ze zijn allemaal zo vluchtig."
FOTO: FRED BERNACK

Een glijmiddel voor geluk

LUCKILANT FOR LIFE WO 22/01 | NUVA | ANTWERPEN | SPEELLIJST OP WWW.WOODMANSPEELT.BE

Vier jonge acteurs die een nieuw theatergezelschap oprichten: faut le faire in deze tijden. "We voelen nu eenmaal de nood om iets te vertellen", zegt Joke Emmers (29), samen met Evelien Bosmans (30), Thomas Janssens (31) en Matthias Meersman (34) de spil van Woodman. De voorstelling *Lubricant for Life* belooft een glijmiddel om het dagelijkse bestaan te smeren.

Het ontmoetingscentrum Nova op het Antwerpse Kiel lijkt zo weggelopen uit Expo 58. Hier repeteert Woodman voor de première van *Lubricant for Life* op woensdag 22 januari. Niet met Evelien Bosmans, die toert met de voorstelling *Angels in America*. Wel met Tanya Zabarylo, die ook al te zien was in *You May Now Kiss the Bride*. "Ze is voor ons dus een oude bekende", zegt Joke Emmers.

Waarom met ook nog de productie *Last Boys* op die tellen als het gezelschap niet meet nagenieuw, toch? "Nieuw betekent dat we er nu een naam hebben opgeplakt en een vzw hebben opgericht", aldus Emmers. "Het publiek dat we al hadden, mag weten dat we vanaf nu Woodman heten. Om de twee jaar willen we een nieuwe voorstelling maken."

De kern van Woodman ligt in het conservatorium van Antwerpen, waar de vier spelers elkaar leerden kennen. De naam ontstond dan weer bij een fotoshoot rond *Last Boys* voor het Gevolg in Turnhout. "Evelien en ik moesten prominent vooraan gaan staan", grinnikt Emmers. "Thomas en Matthias werden echt achter het riet gezet. We

"Zoveel mensen zijn ongelukkig. En tegelijk denken steeds meer mensen dat ze voor die groep het grote geluk in pacht hebben. Iedereen kan zichzelf tegenwoordig coach noemen."

willen kwalitatief theater brengen voor een breed publiek. Daarom wilden we geen zware, beladen naam. Uiteindelijk werd het Woodman. Rietman had ook gekund."

Last Boys had een sociaal karakter, daarvoor was er de locatievoorstelling rond een bruiloft. *Lubricant for Life* heeft dan weer iets weg van de TED Talks. Drie totaal verschillende producties: valt er dan geen stempel op Woodman te kleven? "Met wat we nu maken, slaan we inderdaad weer een andere weg in. Onze werkmethode is altijd anders, al pakken we wel altijd een ruimte in. Hier in Nova gaan we de foyer ombouwen, en er zal een stand met merchandising staan. We proberen altijd een groter verhaal te brengen dan wat er op het podium gebeurt. Dat vat het goed samen, denk ik."

Speculaasje bij de koffie

De voorziet voor *Lubricant for Life* kwam van Tanya Zabarylo. "Ik heb ooit een filmpje gezien over een Indische goeroe die het over 'lubricants' had. Hij zag een speculaasje bij de koffie als een glijmiddel om het dagelijks leven wat aangenamer te ma-

ken. Hij had het over simpele trucs waarmee je zelf je leven aangenamer kan maken. Dat heb ik altijd onthouden. Zo belandden we bij het thema van geluksgoeroes, life coaches en TED Talks. Hoe hard geloof je daar zelf in? In hoeverre wil je dat het waar is? Die waarheden over geluk, ze zijn allemaal zo vluchtig."

Hoe Woodman een en ander gaat vertellen naar het publiek, blijft nog even geheim. "De voorstelling heeft ook te maken met het feit dat zoveel mensen nu zo ongelukkig zijn", zegt Emmers. "En tegelijk denken steeds meer mensen dat ze voor die groep het grote geluk in pacht hebben. Iedereen kan zichzelf tegenwoordig coach noemen. En op de sociale media zie je zoveel foto's voorbijkomen. Je ziet dan heel veel geluk, maar tegelijk voelen de mensen zich leeg. Die tegenstelling vinden we heel interessant."

Tot slot iets anders. Vier jonge acteurs die een nieuw gezelschap oprichten in tijden van cultuurbesparingen en geschrapt subsidies: dat mag je op zijn minst moedig noemen. "Ja, maar dat is omdat we met z'n vieren de nood voelen om iets te vertellen", zegt Joke Emmers. "Het is natuurlijk 'superkut' wat er nu gebeurt. Maar dat gaat ons nooit tegenhouden om iets te maken, al zal het de zaken wel bemoeilijken. Ik weet dat mensen in Nederland in de horeca gaan werken om te kunnen blijven acteren. Misschien draait het daar op uit, al hoop ik van niet. Dat zou een verschrikkelijk scenario zijn. Laten we hopen dat het tij keert."

DOMINIQUE PIEDFORT

KENNER

2

ILSE DEWEVER
THEATER
DANS

Jan Declerck
de macht m

ZA 18/01 | GEZ
HEIST-OP-D-BERG

De jongste jaren liet meermalen opmerken terij muzikanten. In *Aspen*), vanavond in rugdekking van de b van Stravinsky en d nist Jasper Charlet z ma dat tegen de sch schipt. Van Maurice (1979), een "hoorsp marsklanken en luid schreef er een vurig ke populisme in. z toont zich een bekw

FOTO KOEN BROOS

Sam Vlo
Cargo N

DO 23
RATAP

Het mag sw veelzijdige m het ene projec Vloemans on met muzikan diend bij Lia Mama en Gur dansbare mi en old schoe wonderen. O ari is gelanc werkingen a (Snarky Pup en trombon

FOTO KR

De actrice en de auteur gaan op in het werk van Darger: 'Een zwijgende minderheid van mensen leeft volgens een geheim dat onze westerse samenleving stilaan is vergeten.' © WOUTER VAN VOOREN

Lynn Van Royen en Peter De Graef over hun voorstelling 'Het koninkrijk van Henry Darger'

'Geluk kan ook zijn: je ego níét bevredigen'

De Amerikaan Henry Darger liet een enorm oeuvre na, dat pas na zijn dood aan het licht kwam. Maar kun je een artiest zonder enige zichtbaarheid kunstenaar noemen? Lynn Van Royen en Peter De Graef over de relatieve waarde van bekendheid.

EVELYNE COUSSENS

Het is een verrassend duo: acteur en auteur Peter De Graef (61), die vooral in het theater bekendheid geniet, en de jonge televisiesister Lynn Van Royen (30), die na haar rollen in *Beau Séjour* en *De huizenmoeder* wellicht niet meer onopgemerkt over straat gaat. Tenzij voor Peter De Graef, die schoorvoetend toegeeft dat hij Van Royen voor hun eerste ontmoeting moest googelen. Zij, verantwoordelijk: "Ik heb nog les van jou gekregen, Peter!" Een goede start voor een gesprek over de relatieve waarde van bekendheid.

De laatste maanden verdiepten De Graef en Van Royen zich met regisseur Thomas Janssens in het leven van een kunstenaar die tijdens zijn leven nooit erkenning genoot: de Amerikaanse outsider Henry Darger (1892-1973), met als resultaat het stuk *Het koninkrijk van Henry Darger*. Darger was een eenzaat en pas toen zijn woning werd leeggemaakt, ontdekten zijn huisbazen een indrukwekkend oeuvre aan geschriften, collages en schilderijen, met als pièce de résistance een 15.000 pagina's tellende graphic novel over de 'Vivian Girls': zeven onschuldige zusjes die strij-

den tegen de verdorven 'Glandelinians'. Mythisch materiaal, op de grens tussen gek en geniaal.

Dargers beeldingswereld moet intens en heftig zijn geweest. Leefde hij vooral in zijn fictie? De Graef: "Ik denk dat iedereen fictie gebruikt om grip te krijgen op de chaotische werkelijkheid. Of het nu gaat om religie, exacte wetenschappen of kunst: het zijn systemen die moeten verbergen dat we maar wat rondgraven als blinde mollen." Van Royen: "Het hoeft daarom nog geen vlucht te zijn. Ik heb er mijn beroep van gemaakt, niet omdat ik de werkelijkheid ondraaglijk vind, maar omdat het plezierig is, dat spel."

Van Royens spelplezier werd al opgemerkt: vorig jaar kreeg ze met *Beau Séjour* de prijs voor beste actrice op het Festival de Télévision de Monte-Carlo. Ook Peter De Graef werd in de loop van zijn carrière meermalen gelauwerd als acteur en auteur. Toch kijken beiden met een nuchtere blik naar publieke erkenning. Van Royen: "Zo'n prijs is fijn, maar ik streef er niet bewust naar en het zorgt er al helemaal niet voor dat ik de toekomst vanaf nu superzelfverzekerd aanvat. Een bekroning voor een rol die je hebt gespeeld, zegt niets over wat nog moet komen, toch?"

Voor De Graef snijdt de worsteling met het 'succes' dieper: het gevecht van de mens met zijn ego is de rode draad door zijn spreken, schrijven en spelen. De Graef: "Voor een acteur is een ego een gevaarlijk beestje, want als je met je ego op het toneel stapt is het *foutu*. Mijn ervaring is dat acteren één grote oefening is in nederigheid.

Acteren kan iedereen, maar slechts weinig mensen kunnen voorbijgaan aan hun ego, of anders gezegd: aan het verlangen om te schitteren en aan de angst om af te gaan."

Van die obstakels had Darger alvast geen last, of zoals zijn huisbaas in *The New York Times* zei als verklaring voor de ruwe aantrekkingskracht van zijn schilderijen: "There's no hypocrisy in them. He was not thinking of an audience." Maar kun je je als kunstenaar bevrijden van de blik van een publiek? De Graef knikt heftig - hij deed het zelf al. "Ik wilde romancier worden, maar kreeg van de uitgeverijen enkel vernietigende leesverslagen terug. Toch besloot ik door te gaan, puur voor mijn eigen plezier. Ook als ik niet zou

worden ontdekt, zou ik blijven schrijven. Telkens als ik me afvraag of iets goed genoeg is of wat 'ze' ervan gaan denken - alle angsten die een writer's block voeden - probeer ik terug te keren naar die ene essentiële vraag: 'Heb ik plezier?'"

Plezier, spelplezier, creativiteit - het zijn woorden die steeds weer worden aangevoerd om een dam op te werpen tegen vragen rond succes, ego en erkenning. Van Royen luistert aandachtig. Nog niet eens zo lang geleden was De Graef aan de Brusselse theaterschool RITCS haar docent, en in deze samenwerking leert ze opnieuw zaken bij van hem. vindt ze. "Wat Peter zegt, getuigt van een grote levenswijsheid: zijn inzichten vernamen mijn denken. Ook ik ben gedreven, ja, maar enkel om de dingen te doen die ik wil doen. Als je niet dicht bij jezelf blijft, bouw je op een leeg gat, en dan stort op een gegeven moment alles in."

Misschien was Henry Darger, die als kunstenaar nooit aan enige verwachting moest beantwoorden, op die manier wel een gelukkig man, denkt De Graef. "Wij vinden het leven van Darger tragisch omdat zijn kunst niet werd gezien, maar de vraag is hoe ongelukkig hem dat werkelijk heeft gemaakt. Er zijn andere manieren om gelukkig te worden dan het bevredigen van je ego. Er is een zwijgende minderheid van mensen die dat weet. Zij leiden een leven in alle stilte, doordrongen van een geheim dat onze westerse samenleving stilaan is vergeten: het geheim van de tevredenheid."

Vandaag in première in CC de Werf in Aalst

Henry Darger (1892-1973) was tijdens zijn leven een onbekende outsider. Pas na zijn overlijden kreeg zijn oeuvre erkenning

Woody – Woodman

Aliens en snoeptaarten

In hun jongste worp gaat collectief Woodman aan de slag met het oeuvre en de beeldtaal van Woody Allen en dat zonder hun vingers er al te zeer aan te verbranden. Met 'Woody' zetten ze een uiterst genietbare brok spelerstheater neer. Op het eerste gezicht ambieert de voorstelling ook niet meer te zijn dat: een onderhoudend avondje uit. Ook op het tweede gezicht is er niet veel meer aan de hand en dat hoef je niet jammer te vinden.

Elke twee jaar maken Evelien Bosmans, Joke Emmers, Thomas Janssens, Mathias Meersman en Tanya Zabarylo samen een voorstelling als Woodman. In *Woody*, waar ze voor het eerst met hun vijfen op het podium staan, zetten ze

een uitvergroete versie van zichzelf en hun collectief neer. Ze ensceneren iets wat het midden houdt tussen een reünie van oude vrienden en de repetitie voor hun volgende stuk. Bij het binnenkomen van de zaal verwelkomen Meersman en Janssens het publiek. Janssens loopt van hot naar her en Meersman versiert een snoepkaart. Ze bereiden zich voor op de komst van de drie vrouwen. Een witte achterdoek hangt als een muurtje laag boven de grond en kan later opgetrokken worden als *backdrop*. Verschillende *ring lights* staan verspreid over de scène. Even later druppelen ook Zabarylo, Bosmans en Emmers binnen. Die laatsten spelen een koppel dat even later alweer ‘ontkoppelt’, om een idee te geven van het soort woordspel waar de voorstelling vol mee zit. Emmers’ personage heeft net een Ensor gewonnen en mag haar dankwoord nog eens overdoen, lekker overdreven aangezet. De sfeer is gezet. Dit is sappig spelerstheater dat voornamelijk op onze lach uit is.

Alle vijf de personages zijn op hun eigen manier zoekende, in hun carrière, in hun relaties, in het leven. Het gaat hen niet zo vlot meer af als tien jaar eerder. Ze kussen dan wel de hele tijd met elkaar, maar echt passioneel ziet het er niet uit. Wanneer ze eindelijk beginnen aan de repetitie van hun nieuwste stuk – een heuse doorloop, Emmers moet even overgeven van de stress – lijken ze hun vuur terug te vinden. Het achterdoek wordt opgetrokken en iedereen weet weer welke rol ie moet spelen. Na een aarzelende start – niet al het gekeuvel van de vijf vrienden is even sterk – barst de voorstelling nu wel helemaal los.

Dat stuk-in-het-stuk heet *Vincent's Vuur* en begint met twee wandelaars (Meersman en Zabarylo) die een mensenaar vinden. Dat blijkt dat van Vincent Van Gogh te zijn. Cut naar 133 jaar eerder waar we de laatste dagen van de meester zelf volgen, heerlijk archaïsch neergezet door Janssens (‘ik heb gisteren te diep in dienen absint gekeken, waardoor ik dwars door dienen wekker heb geslapen’). Hij geraakt gefascineerd door de boerenmeid Evelijne (een plat Limburgse Emmers). Wanneer hij haar opkleedt tot zijn zonnebloem stormt de moeder binnen (een plat Kempische Bosmans) om haar dochter te redden uit de klauwen van de kunstenaar. Zabarylo speelt eerst de loyale wolfshond van Evelijne die per ongeluk geraakt wordt in de jacht waarna ze op hilarische wijze uit haar lijden verlost wordt door Janssens-als-Vincent. Vervolgens speelt ze al

even vlot de simpele broer van Evelijne. Meersman houdt het soberder. Hij speelt de Dood die verschillende keren Vincent probeert te komen halen.

EEN HALVE KUNSTENAAR

Meermaals wordt *Vincent's Vuur* onderbroken om terug naar de eerste verhaallijn te grijpen. Het loopt niet altijd even vlot binnen het gezelschap en daar moeten ze het toch nog eens over hebben. Eén van die dialogen gaat over de financiële staat van het gezelschap. Janssens is de enige die de boekhouding op orde probeert te houden, maar dat lukt niet, ook al heeft iedereen een stevige procent van hun loon afgestaan, zit Zabarylo in een stagecontract én verkochten ze allemaal nog kerstkaarten om geld in te zamelen. Niet alles valt even goed op z'n plaats in *Woody*. Zo voelt Janssens' uitbarsting hier aan als een valse noot. Het lijkt alsof hij de podiumkunstenaar die geleden heeft onder de coronapandemie en die voortdurend om de oren geslagen wordt met bureaucratische regeltjes op de hak te nemen. Het was misschien de bedoeling om de precaire situatie aan te klagen, maar door het uitvergroete spel wordt de kunstenaar nu als pathetische *dramaqueen* kop van jut. Waar *Woody* een voorstelling is die wil aanzetten tot lachen, lijkt Woodman hier vooral zichzelf uit te lachen. De lach die uit de zaal buldert op 'en gaat gij de Sabam dan regelen?!' voelt wrang. We herkennen het allemaal, maar het zijn vooral (beginnende) kunstenaars die geen touw meer kunnen vastknopen aan alle administratie die van hen verlangd wordt en daarvan het slachtoffer worden.

In de momenten dat *Woody* wel een zekere verstillings toelaat, komt de voorstelling beter tot zijn recht. Zo is er de scène tussen Meersman-als-de-Dood en Janssens-als-Vincent die nu wel klaar is om afscheid te nemen. Ze hebben het over de passie waarmee de kunstenaar zijn kunst dient te belijden. De dialoog, die al citerend knipoogt naar de passie waarmee Sam Dillemans zijn kunst belijdt, is een zacht hoogtepunt van de voorstelling: men moet proberen een hele kunstenaar te zijn, het is de halve kunstenaar die de grootste opofferingen maakt. Het barokke tableau dat zich daarna ontvouwt – Janssens in de armen van de dood, Bosmans en Zabarylo als twee klaagvrouwen aan zijn lijkwade en Emmers die met een *ring light* een aureool probeert te vormen boven

Janssens hoofd – is een geestige vondst die tegelijkertijd niet vergeet om ook aan te grijpen.

De initiële opzet van Woodman was om een volledig stuk van Woody Allen (ja, hij schrijft ook toneel) op te voeren. Gezien Allens status als persona non grata, weken ze hiervan af, maar gingen ze wel op andere manieren op zoek om met hem aan de slag te gaan. Om hen daarbij helpen, vroegen ze Bas Teeken tekst en regie voor zijn rekening te nemen. Teeken put hierbij rijkelijk uit het oeuvre van Allen. Zijn appreciatie voor de Joods-Amerikaanse filmmaker is voelbaar door het hele stuk. *Woody* loopt vol met cynische nihilisten die er toch maar iets van proberen te maken en droogkomisch door hun leven huppelen.

Surrealistische sketches loeren om elke hoek en de verschillende verhaallijnen glijden op en over elkaar heen. Net als in *Stardust Memories* (1980) komt er een alien langs die enkele levensvragen mag beantwoorden en net als in *Love en Death* (1975) komt de Dood in hoogst eigen persoon iemand ophalen (waarvoor Allen dan weer zelf z'n mosterd ging halen bij Bergmans *Het Zevende Zegel* (1957)).

Ter voorbereiding van het schrijven van deze tekst heb ik nog snel even opgezocht wat Allen ook alweer allemaal op z'n kerfstok heeft staan, zowel op artistiek vlak als in het kader van de #metoobeweging. Met meer dan zestig films, theaterstukken en aantijgingen voor grensoverschrijdend gedrag is dat toch wel heel wat. Ik moet bekennen dat op enkele latere films en enkele fragmenten van *Manhattan* (1979) en *Annie Hall* (1977) in de lessen filmgeschiedenis na mijn kennis van zijn oeuvre eerder beperkt is. Al waart zijn geest wel door *Woody*, gelukkig schittert zijn persoon voornamelijk door afwezigheid. Naar eigen zeggen is de voorstelling een ode aan de romantiek, maar meer nog is het een verdoken (en mijns inziens ook niet ontorechte) ode aan het komische talent van Allen. Door weg te blijven van het vreselijk irritante anti-woke 'we mogen niets meer zeggen'-sentiment, ontspringen ze soepel de dans en kunnen ze dus vrijelijk (verdoken) citeren uit Allens oeuvre zonder hun vingers eraan te verbranden. Je zou het Woodman kwalijk kunnen nemen dat ze de kunst van de kunstenaar scheiden zonder zich kritisch te verhouden ten opzichte van die kunstenaar.

Anderzijds is het wel eens fijn dat er een stiekeme omweg gevonden wordt voorbij het hopeloos polariserende ‘wat mag nog wel/wat mag niet meer’-debat.

Het meest van al is *Woody* een ode aan het spelen zelf. Alle vijf tonen de performers een gretigheid in hun spel waarmee ze een volgepakte Arenberg op hun wenken bedienen. Wat het meest blijft van de voorstelling zijn dan ook die momenten waar het spelplezier heel duidelijk aan de oppervlakte komt. Twee voorbeeldjes: Joke Emmers leeft zich helemaal uit in de rol van alien, de snoeptaart van in het begin van de voorstelling is nu haar helm die voortdurend van haar hoofd glijdt. Wanneer ze even later de *ring light* die Vincents aureool moet worden per ongeluk op de regenboogstand zet, schiet ze zelf in de lach. Het publiek, mezelf inclusief, smult ervan.